

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3556/2020
04.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца „Миленијум осигурање“ АДО из Београда, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Деспотовић, адвокат из ..., ради исплате регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2228/19 од 20.02.2020. године, у седници од 04.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2228/19 од 20.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 505/14 од 14.12.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му на име регреса исплаћене штете исплати 1.410.763,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 170.125,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2228/19 донетој по закљученој расправи 20.02.2020. године, првостепена пресуда је укинута и тужени је обавезан да тужиоцу на име регреса исплаћене штете исплати 1.410.763,00 динара са законском затезном каматом од 25.05.2011. године као дана подношења тужбе па до исплате, и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 420.416,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18) који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а

ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је својим возилом, које је било осигурано код тужиоца, дана 20.04.2009. године изазвао саобраћајни удес којом приликом је возач другог возила задобио лакше телесне повреде, а два путника тешке телесне повреде. Тужени је на лицу места тестиран алкометром и утврђена вредност од 0,85% алкохола у организму, док возач другог возила није имао алкохола у крви. Правноснажном пресудом Основног суда у Крушевцу К 268/10 од 18.05.2011. године овде тужени је оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја, јер је 20.04.2009. године угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи, тако што је управљао својим путничким моторним возилом у стању акутне алкохолне напитости лаког степена, јер је у крви садржано 0,85% алкохола. Утврђено је да је том приликом на саобраћајном путу од Рудина ка Златибору тужени прешао на леву страну пута у коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера, услед чега је дошло до судара са возилом оштећеног. Тужилац је оштећенима у вансудском поступку исплатио материјалну и нематеријалну штету у укупном износу од 1.410.763,00 динара. Према налазу и мишљењу вештака за област друског саобраћаја, до саобраћајног удеса је дошло услед пропуста туженог као возача комби возила, који је возилом прешао у супротну леву половину коловоза. Према налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра, тужени је пре удеса по сопственој изјави попио 3 чашице ракије, а у Заводу за јавно здравље нађена је концентрација алкохола у крви од 0,79 промила што доводи до стадијума напитости лакшег степена, која није била у директном односу са насталом саобраћајном незгодом. Према вештачењу од стране Медицинског факултета универзитета у Београду, код туженог је око 2 минута након саобраћајног удеса узет узорак крви у коме је присуство алкохола било 0,75 промила, а у току вршења увиђаја на лицу места утврђено је присуство алкохола од 0,85 промила. Закључено је да је присуство алкохола код туженог у време саобраћајног удеса било незнатно ниже од 0,85 промила, што одговара припитом стању, односно средњој алкохолисаности према одредбама Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Наведено је такође да ова количина алкохола у крви може значајно компромитовати психомоторне способности возача, због немогућности ћелија централног нервног система да се адаптирају на пораст алкохолемије.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда укинута, тужбени захтев тужиоца усвојен и тужени обавезан да му на име регреса исплаћене штете исплати досуђени износ са припадајућом законском затезном каматом.

Према члану 164. тада важећег Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, возач не сме да управља возилом у саобраћају на путу ни да почне да управља возилом ако је под дејством алкохола, а сматраће се да је под дејством алкохола, ако се анализом у крви или другом методом мерења количине алкохола у организму утврди да садржина алкохола износи више од 0,05 г/кг. Према члану 939. став 1. Закона о облигационим односима, исплатом накнаде из осигурања прелазе на осигураваача, по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету. Према члану 5. став 1. тачка 4. Заједничких услова за обавезно осигурање власника моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима, осигураник губи право из осигурања ако је у тренутку незгоде возач управљао моторним возилом под утицајем

алкохола, дрога, односно забрањених лекова, лекова на којима је означено да се не смеју употребљавати пре и за време војње или других психоактивних супстанци. Сматра се да је лице које управља моторним возилом под утицајем алкохола оно лице за које се анализом одговарајућег узорка крви утврди садржај алкохола већи од 0,30 мг/мл или ако је присуство алкохола у организму утврђено одговарајућим средствима или апаратима за мерење алкохолисаности (алкометар и др.), што одговара садржини алкохола у крви већој од 0,30 мг/мл.

Правноснажном кривичном пресудом тужени је оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја због изазивања саобраћајног удеса 20.04.2009. године, при чему је поуздано утврђено да је пре саобраћајне незгоде конзумирао алкохол па му је приликом вршења увиђаја измерена количина од 0,85 промила алкохола у крви. Према члану 13. ЗПП, суд је у парничном поступку у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правоснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. С обзиром на наведено, као и да је утврђено да је тужени искључиво одговоран за насталу саобраћајну незгоду, те да је тужилац оштећенима у вансудском поступку исплатио материјалну и нематеријалну штету, то је правилно тужени обавезан да на име регреса исплаћене штете тужиоцу исплати укупан износ од 1.410.763,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Наводима ревизије неосновано се указује да алкохолисаност туженог није била у директном односу са насталом саобраћајном незгодом, јер из налаза и мишљења Медицинског факултета универзитета у Београду произилази да је тужени критичном приликом био у припитом стању, односно средњој алкохолисаности, а чак и концентрације алкохола ниже од 0,5 промила, могу довести до значајног компромитовања психомоторне способности возача. Тужени током поступка није доказао да су постојали други разлози да својим возилом пређе на супротну страну коловоза и изазове удес. Неосновани су и ревизијски наводи да је било потребно извршити усаглашавање налаза вештака, јер из оба налаза произилази да је код туженог критичном приликом концентрација алкохола у крви била виша од законом прописане, због чега није од значаја за другачије одлучивање и ревизијски навод туженог да је он осуђен за кривично дело тешко дело против безбедности саобраћаја учињено из нехата.

Ревидент неосновано и без ваљаних правних аргумената умањује своју одговорност за описани саобраћани удес, односно обавезу да испуни регресни захтев тужиоца, са којим је имао закључен уговор о обавезном осигурању од ауто-одговорности. Другостепени суд је оценом изведених доказа, применом правила о терету доказивања утврдио постојање узрочно последичне везе између алкохолисаности туженог и саобраћајне незгоде, чиме је настао и основ за усвајање тужбеног захтева у овој парници.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић